Ч. 182. Середа 30 (17) липня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Ческо-німецка угода. — Чутка о абдикациї сербского короля. — Справа марокканьска. — З Туреччини. — Домашна війна в Персиї.

Bohemia подає деякі подрібности з проектів кн. Туна в справі ческо-німецкої угоди. Отже після згаданої ґазети постійна комісия ческого сойму має одержати предложенє ординациї краєвої, котре має бути сейчас ухвалене. Німці мають допустити до уконституованя сойму, вибору виділу краєвого та комісий і для тих предметів мають виключити опозицию. Крім того мають Німці з'обовязати ся допустити до наради над платнею учителів і над аґрарною акциєю запомоговою.

Постійна комісия в протягу приписаного реченця мала би залагодити ще инші точки угодові. Відповідно до поступу праць видали би зарядженя, котрі мали би зарадити нуждї фінансовій і дати можність до впорядкованя буджету краєвого.

Кн. Тун думає, що мимо ухвал порішених поодинокими ческими партиями і мимо спротивленя ческих радикалів удасть ся єму перевести так зване „мале порозуміне".

В справі ческо-німецкої угоди доносять дальше з Праги: При нагоді переговорів в справі ческо-німецкої угоди порушено також відносини обох народностий на Мораві і висказано бажане, щоби в німецких ґімназиях на Мораві заведено ческу мову яко обовязкову. Кажуть отже, що вже з початком сего року шкільного має бути ческа мова постепенно заведена яко обовязкова в німецких ґімназиях. Розходить ся іменно о то, щоби німецкі ученики внучували ся ческої мови яко другої мови краєвої і знали єї докладно.

Сими днями розійшла ся сензацийна чутка, що король Петро сербский постановив абдикувати, до чого спонукують єго мабуть родинні відносини (а може й то, що єго яко моральського виновника убийства короля Александра і єго жени Драґи не хотять приймити на дворах инших монархів). Кажуть іменно, що сейчас, скоро лиш єго донька віддасть ся за вел. кн. росийского, король Петро зложить корону а наслідник престола буде старати ся о руку одної з великих княгинь росийских. Цар мабуть висказав се бажане а сербский двір на то годить ся. В кругах зближених до сербского правительства заперечують сю чутку і кажуть, що она від початку до кінця безосновна, однак се заперечене не єсть ще доказом, мов би дійстно такого пляну не було.

З Білграду доносять: Мінїстер справ заграничних, Міловановичь поставив на оногдашнім засїданю ради мінїстрів внесенє о виасиґнованє 200.000 денарів на цїли подорожи короля Петра до Петербурга з нагоди вінчаня сербскої княгинї Олени з членом царскої родини. Мінїстер скарбу має крім того поставити внесенє о ухваленє суми 6 мілїонів денарів, яко дарунок від народу для кн. Олени з нагоди єї вінчаня. Опозицийні часописи підняли аґітацию против визначеня тих сум і доказують, що нарід, котрий і без того двигає величезні тягари, не обовязаний давати ще й якісь дарунки донцї короля длятого, що она віддає ся.

Після інформаций, які одержала „Frankf. Ztg." з Парижа, жадає Німеччина від Франциї в заміну за уступки в Мароккү з північної і середної части францускoго Конґа аж до ріки Ожоаве і аж до ріки Конґо і Убанґі. Французи однак хотять відступити лиш малу часть сих сторін а за то готові відступити якусь часть східного Конґа аж по ріку Шумарі. Дальше має Франция забезпечити в Марокку і на дальше економічну рівноправність а Франция готова навіть признати всї доси набуті Німеччиною й допустити навіть до роздачі достави для публичних робіт. Лиш публична службі передовсім при зелїзницях і почтах має позісгати францускою.

В Албанії якось не може прийти до спокою. Для відміни зачинають тепер ворохобити ся Арнаути. Шляхта і улеми з Прістини і Прізрена вислали до правительства в Константинополи телєґраму з просьбою, щоби вір-

4)

Дивний досьвід.

(Оповіданє Марка Твена).

(Дальше).

Ми скінчили обговорювати лист, знайдений в стайни, а приступили до листу, який відобрано кулявому мужчині на двірци. Складав ся він з кількох окрушів чистого паперу.

Се була поважна перешкода для нашого слідства і дожиданя. На хвилю ми чули ся такими пустими, як папір і два рази так глупими. Але лише на хвилю! Бо в найблизшій хвили подумали очевидно про так званий „симпатичний атрамент". Приложивши папір близько огню, надіяли ся, що під впливом горяча виступлять букви, але не показало ся нічого, крім кількох слабих черт, які не мали ніякого значіня.

Тоді закликали ми лїкаря і зажадали від него, щоб ужив всїх звістних средств, аж попаде на властиве, і викриє зміст листу. Ся перешкода викликала в нашім слідстві немиле замішанє а ми були певні, що з того листу можна дізнати ся важні річи про заговор.

Нараз війшов сержант Рейборн і добув з кишенї кусник подвійного шнура, на яку стопу довгого, що мав три узли. Підніс єго до гори і сказав:

— Я витягнув єго з канона, що стоїть коло води. Добув ладунок зі всїх канонів і перешукав засуви; се одинока річ, яку я знайшов в однім канонї.

Отже се був „знак" Вікльофа для „майстра", що єго прикази як слід відобрані. Я приказав арештувати кождого вартівника, що в послїдних 24 годинах стояв коло канона, і кождого з них умістити в окремій келії, щоб не порозуміли ся між собою.

Тимчасом від секретаря военного відділу наспіла така телєґрама:

„Заведіть в місті стан облоги і зарядіть потрібні арештованя. Ділати осторожно але енерґічно. Про всьо повідомити департамент".

Нам не треба було два рази казати. Я приказав кулявого панка сейчас арештувати і відставити до форту, зарядив над ним нагляд і заборонив всяку розмову з ним. Спершу він пробував робити крик, але потім успокоїв ся.

Опісля донесено, що запримічено, як Вікльоф подав щось кільком ново затягненим рекрутам. Ледви він відвернув ся а ті люди були вже арештовані. При кождім найдено малу картку паперу з такими словами і знаками, вписаними олївцем:

> Третій лет орла
> Remember XXXX
> 166.

Згідно з інструкциями я зателєґрафував шифрами до военного відділу про стан річи та описав повисшу картку. По нашій думцї наша позиция була досить скріплена, щоби скинути маску перед Вікльофом. Тому я післав по него. Рівночасно велів спитати, як стоїть діло з листом, що написаний „симпатичним атраментом", і дістав єго назад з заміткою, що всякі средства завели, але можна ще инших ужити, коли я того собі бажаю.

Отже Вікльоф війшов до моєї комнати. В єго погляді слідна була трівога і збентеженє, але притім хлопець поводив ся спокійно, не зраджуючи лицем і руками ніякого передчутя. Я дав єму хвильку стояти спокійно, а потім спитав вічливо:

— Чому ти, хлопче, ходиш так часто до старої стайнї?

Він відповів просто і незбентежений:

— Я сам того не знаю, пане команданте. Нема в тім ніякої особлившої причини, найбільше тому, що я люблю перебувати на самоті.

— І там шукаєш розривки?

— Так — відповів і споглянув великими лагідними очима, в яких пробивало ся дитинне здивованє.

— Чи то всьо, що ти там робиш?

— Так — відповів він невинно, як перше.

— Чи певно так?

— Зовсїм певно.

По хвили питав я дальше:

— Вікльоф, чому ти так богато пишеш?

ним магометанським Арнаутам признано такі самі уступки і вигоди як і Малісорам, бо в противнім случаю прийде до демонстрациї, за наслідки котрої кабінет відповість. Міністерство поручило властям успокоїти Арнаутів і поручити їм, щоби ждали на отворене парляменту, а тоді їх справедливі жаданя будуть увзгляднені. Поки що з припорученя валього в Іпеку вислано до згаданих міст 2 баталіони піхоти і 2 батериї.

Персам якось не веде ся. З бувшим своїм шахом не можуть дати собі ради. Як звістно, шах вернув назад до Персиї і розпочав війну з теперішним правительством а навіть, як здає ся, удало ся єму побити войско правительства вислане против него. Так бодай виходило би із депеші, яку розіслала петербургка аґентия телеґрафічна. Після тої депеші цїла північна Персия від Кочана до Каджура знаходить ся в руках бувшого султана Магомеда Алї. Відділ войска висланий з Тегерану хотів обійти армію бувшого шаха і добити ся до Каджуру, але стрітив Туркменів і мусїв завернути. Приватні вісти з Тегерану о побіді правительственного войска суть неправдиві.

Новинки.

Львів, 29 серпня 1911.

— **Доповняючий вибір** одного члена Ради повітової в Скалатї з групи громад міских розписала президия ц. к. Намістництва на день 30 жовтня с. р.

— **З нагоди нового шкільного року** пригадала краєва Рада шкільна дирекциям шкіл середних, щоби строго допильновували приписів що до крою і способу ношеня мундурків шкільних і шапок, в цїли усуненя добачуваних в тім згляді разячих або сьмішних неправильностий з заразом також що до поведеня молодежи також поза школою особенно же як найстрогійшого допильновуваня того, щоби молодїж не курила.

— **Градова туча з хмароломом** наробила— як доносять до „Дїла" — дня 15 с. м. великого нещастя в селї Комарові коло Галича. Дощ лив мов з цебра а води з лїсів і піль ударили на село і позаливали огороди і хати. З многих хат люди утїкали, бо вода зачала досягати висше колїн, забираючи з собою дріб, поросята й т. п. Вода уносила збіжа в копах та сїно, позривала всї пільні мости — а забрала також богато мостів в селї та позаливала майже всї керниції. Старі люди не памятають так великого хмаролому. Але то ще не все! То лиш конець початку нещасть елементарних бідного Комарова. Ще минувшого року миша знищила осїнні засїви а передовсїм конюшину, многі господарі мусїли на весні жито переорати, а майже всї переорали конюшину. Мороз на весні зморозив кукурудзу і фасолю, котра через посуху аж пізно відновилась і хто знає, чи до морозів пристигне, а тепер майже цїломісячна слота знищила всьо до решти. Жито в копах зросло аж три рази, пшениця раз зросла на пни, а другий раз в копах, ячмінь зріс на помети, а овес через слоту перестояв і в части обсипав ся а в части оббив его град. Бараболя зачала сильно гнити. Паші для худоби нема бо теперішні покоси сїна зігнили, а траву на пни води примулили. Гороскоп на зиму дуже сумний — а що найстрашнїйше то те, що не буде чим годувати худоби!

— **Руска Бурса** ремісничо промислова у Львові, вишле кільканайцять хлопців до Відня на науку столярства, кравецтва, шевства, ковальства і бляхарства. Хлопцї мусять бути здорові, мають мати 14 літ і укінчену 4 клясу народної школи. Дальше мусить кождий мати що найменше 3 пари біля (сорочок і гатий), одно убране до роботи а друге сьвяточне, 2 пари обуви, 3 пари скарпиток або онучок, 3 ручники і щітку до одежи а другу до обуви. Зголошеня належить вносити до Заряду Бурси, у Львові, ул. Руска ч. 20.

— **З Дирекциї дівочих шкіл Р. Т. П. у Львові.** Вписи учениць на рік шкільний 1911/12 відбудуть ся в днях 1, 2 і 3 вересня. При вписї належить предложити сьвідоцтво шкільне з послїдного півроку, а ті, що вписують ся перший раз, також метрику уродженя і сьвідоцтво щіпленої віспи, взглядно ревакцинациї. Оплата шкільна в школї видїловій виносить: в І., II. і III. кл. 12 К річно, в IV. і V. кл. 20 К річно — крім того складає кожда ученица 2 К на прибори шкільні. Місячна оплата за науку в семінариї виносить 20 К; по першім місяци може бути спосібним і взірцевим ученицям знижена. Оплата в школї вправ 8 К річно, 2 К на шкільні прибори. Вступні іспити на перший рік семінариї пічнуть ся 1. вересня по полудни. Зголосити ся треба вже 31. серпня і предложивши: метрику уродженя, послїдне шкільне сьвідоцтво, сьвідоцтво фізичного уздібненя, виставлене міским фізиком і декларацию родичів, що точно будуть складати приписану шкільну оплату. Учениці, які вчили ся приватно, предложать крім того ще й сьвідоцтво моральности. Іспитова такса за вступний іспит на І. рік семінариї виносить 5 К 10 с.

Іспитові такси за вступні іспити до школи вправ виносять 5 К, до кляс школи видїлової 10 К, на II., III. і IV. рік семінариї 15 К. Ті іспити пічнуть ся дня 4. вересня о 10. годині рано. До іспиту повинна ученица явити ся зі своїми книжками, чорнилом, олївцем (взглядно кредками або фарбами) — а кандидатки на II. і III. рік семінариї з власними скрипками. На папір до писаня і рисованя складають в Дирекциї 15 сот. До вступного іспиту на III. і IV. рік можуть зголошувати ся укінчені учениці жіночих лїцеїв, що зложили іспити зрілости. Они доповняють тільки іспит на III. рік із загальної педаґоґіки і дидактики. Крім того мусять такі учениці складати іспить зі співу, руханки, жіночих ручних робіт, если сьвідоцтво зрілости лїцеальне не виказує з сих предметів принайменше вдоволяючої (доброї) ноти. Іспитова такса для таких учениць виносить 5 К 10 с.

Дня 4. вересня о годині 8-ій відбуде ся для всїх учениць Богослуженє в церкві СС. Василиянок — дня 5. вересня розпічне ся вже правильна наука.

З Дирекциї шкіл Р. Т. П.

— Я? Я не пишу богато, пане командаанте.

— Не пишеш богато?

— Нї, пане команданте. Хиба що маєте на думцї мою мазанину — се я часом для розрики.

— Що ти робиш з тою мазаниною?

— Нїчо, кидаю єї геть.

— Не висилаєш єї нїкому?

— Нї.

Я показав єму нагле лист, призначений для „оберста". Він здрігнув ся, але скоро запанував над собою, лише легкий румянець виступив на его щоках.

— Пощо ти висилаєш ту писанину?

— Я... я не мав на гадцї нїчого злого.

— Нїчого злого? Ти зраджуєш кріпость, тутешні відносини і не маєш на гадцї нїчого злого?

Він звісив мовчки голову.

— Говори отверто, перестань брехати. Для кого той лист призначений?

Він був трохи збентежений, але скоро прийшов до рівноваги духа і відповів поважним голосом:

— Я скажу правду, пане команданте, чисту правду. Лист не був призначений для нїкого. Я писав его для розривки. Бачу, що я зробив зле і глупо, але кленусь честию, що не мав при тім ніяких намірів.

— Дуже мене тїшить, коли се чую. То дуже небезпечно писати такі листи. Очевидно се одинокий лист, який ти написав?

— Так, одинокий.

Єго безличність почала мене сердити. Говорив ту брехню з великим спокоєм і певностию. Я мовчав хвильку, щоб запанувати над зростаючим гнївом, а потім відозвав ся:

— Вікльоф, відсьвіжи свою память, і може поможеш відгадати менї три річи, о які тебе тепер спитаю.

— Зроблю після найлїпшої волї.

— Отже передовсїм: хто се той „майстер?"

Він подивив ся на мене збентежений, але за хвильку успокоїв ся. Поважно і спокійно відповів:

— Не знаю, пане команданте.

— Ти не знаєш?

— Нї, не знаю.

— Не знаєш цїлком певно?

Пробував уникнути мого погляду, але не міг. Звісив голову і мовчав. Бавлячись нервово і несьвідомо ґузиком своєї одежі, стояв гідний пожалуваня мимо підлоти свого вчинку. Я перервав тишину питанєм:

— Що се за „сьвятий союз"?

Він здрігнув ся і зробив руками легкий рух, начеб просив о милосерде. Але не вимустив пари з рота, вплививши очи в підлогу. Я дивив ся на него і ждучи на его відповідь, побачив, як по его щоках стали спливати сльози. Все таки не відозвав ся анї словом. По хвили я сказав:

— Мусиш відповідати, хлопче, мусиш сказати правду. Що се за „сьвятий союз"?

Він мовчав. Нараз я крикнув до него острійше:

— Відповідай на моє питанє!

Він боров ся із собою, щоб запанувати над своїм голосом, потім глянув на мене благально і з трудом промовив:

— Змилуйте ся надї мною, пане команданте. Не можу відповідати, бо не знаю нїчого.

— Що?

— Єй Богу! Говорю правду. Доси я не чув нїчого про якийсь „сьвятий союз". Кленусь честию, пане команданте.

— Ти драбе! Диви на свій другий лист і читай слова „сьвятий союз"! Що ти на се?

Подивив ся на мене очима переслїдуваної невинности і сказав слабим голосом:

— То якийсь підступ, пане команданте. Хто міг ужити мене до такої цїли, мене, що в житю не зробив нїкому кривди? Видко хтось наслїдував моє письмо; я его не писав; я бачу его перший раз тепер.

— Ти безличний брехуне! А що ти скажеш на се? — і я показав єму лист, написаний „симпатичним атраментом".

Єго лице побілїло як у мерця. Він захитав ся і повів рукою по мурі, щоби оперти ся. По хвили спитав слабим, ледви чутним голосом:

— Ви читали?

Моє лице мусїло сказати правду, заки уста промовили фальшиве „так", бо я змиркував, як нараз очи хлопця глянули на мене сьміліще. Я ждав, аж він що скаже, але він мовчав і тому я говорив дальше:

— Ну, що ти скажеш на той лист?

Відповів недбало:

— Нїчого понад те, що він зовсїм невинного змісту і не може нікого образити.

Тепер був я трохи в клопотї, бо его словам я не міг заперечити. Не знав, як з того викрутити ся і тому говорив дальше:

— Отже ти цїлком певно не знаєш нїчого про „майстра" і „сьвятий союз" і ти не писав того листу, котрий, як ти кажеш, є фальшований?

— Так, пане команданте.

Поволи добув я подвійний шнур з узлами і не мовлячи слова, простягнув єму перед очи. — Він подивив ся на се байдужно а потім глянув допитливо на мене. Моя терпеливість була вичерпана. Всеж таки я поборов свій гнїв і сказав спокійно.

— Вікльоф, видиш се?

— Виджу.

— Що то є?

— Мабуть кусник шнура.

— Мабуть? Се справдї кусник шнура. Пізнаєш его?

— Нї — відповів так спокійно, як лише можна то слово сказати.

(Дальше буде).

— **В місяци липни зложили на „Рідні школи і бурси" Р. Т. П.** слідуючі добродії в коронах: М. Гнатишак, Волишівці 0·40; Анна Дольницка, Львів 1; Н. Н. 0·20; Плетінка 0·20; Волод. Моцькевич 1; Л. Коритовский, Краків 10; М. Твердохліб, Олешиці 1; Т. Зубрицкий, Львів 10; Тов. Взаїмна поміч уч. Підгайці 9·10; Іван Горук, Заболотів 2; М. Молиткевич, Самбір 1; Єм. Лисинецкий 5·20; о. Н. Манько, Микулинці 0·50; о. А. Лотоцкий, Тростянець 2; Є. Вис. Князь Макс Саский 80; Мих. Возняк, Львів 0·70; Читальня Просьвіти, Копурів 5; Дм. Капко, Сендзїшів 3; М. Бородулім, Росия 1·80; через „Діло" В. Гузар, Станиславів 3; І. Яблоньский, Космач 2; І. Ліщиньский, Борислав 6; Прухницкий, Вадовичі 2; М. Малицкий, Вікно 1; І. Корженьовский, Кіцмань 1; Др. П. Сабат, Станиславів 2; П. Честиньский, Підярків 1; П. Яримович, Ст. Село 4; О. Мурович, Завалів 2; О. Павлюк, Полівці 1; С. Наренін, Грушів 1; Г. Косс, Бортків 1; Т. Ґоцкий, Видимів 1·40, В. Чарнецкий, Вербіж 1; Безпалко, Герцеґовіна 5; С. Подоляк, Яворів 0·60, Свистунова, Сокалів 1; о. В. Лотоцкий, Жугава 5; А. Домбчевский, Яричів 1; І. Баньо, Камінка стр. 1; Р. Левицкий, Борислав 2; Ф. Ілюкова, Синевідско виж. 3; Через Свободу, А. Летвинець 0·50; Тов. „Сокіл" Стрілиска 0·30; Гр. Рибак, Мартинів 1; о. А. Витвицкий, Батьків 30; В. Ґураль, Добчиці 1; Н. Туряньский, Задарів 0·30; Томенчук Ник., Сапогів 0·30; Пав. Горуца, Гусятин 0·30, І. Яворский, Стрільбичі 2; М. Колдак, Милошовичі 0·30; Андр. Амиця 4; Петро Реметар, Амер. 2; Г. Яськів, Ниховиць (збірка) 13·36; о. Гр. Гук, Порхава 2; Взаїмна Поміч уч. Отинія 9·44; Ів. Гірняк 2; Олекс. Огоновска, Коломия 2; о. Л. Яриикович, Кореличі 2; Никола Бучацкий, Львів 4; леґат бл. п. Юрка Лешка 700 кор. „Спаси Біг" за ті жертви і о дальші просить дітвора Руского Товариства Педаґоґічного у Львові.

— **Філія „Карпатиї"**, першого і одинокого руского товариства взаїмних обезпечень на житє і ренти, у Львові. За короткий час, бо несповна два місяці своеї діяльности, товариство взаїмн. обезп. на житє і ренти „Карпатия" в Чернівцях, зискало собі між рускою суспільностию в Галичині загальну прихильність і дуже поважне число обезпечень. Числячись із сим та, щоби удогіднити суспільности зносини з товариством, „Карпатия" з днем 1 вересня с. р. отвирає у Львові свою Головну Філію на Галичину. Управу сеї Філії обняв п. Омелян Любич Могильницкий, а бюра філії „Карпатиї" містять ся у Львові при ул. Курковій ч. 5 І. пов. — Подаючи се до відома, просить ся усіх інтересованих з Галичини, аби зі зголошенями на обезпеченя, в справах снованя аґенций „Карпатиї„ і т. д. — звертали ся особисто чи письменно лише до філії „Карпатиї" у Львові на повисшу адресу. Аґенти з Галичини мають від тепер зібрані зголошеня на обезпеченя відсилати до львівскої філії і звертатись сюди у всіх справах „Карпатиї". Маючи філію „Карпатиї" у Львові, можна на певне сподіватись, що наша суспільність тим щирійше буде попирати сю едину свою інституцию, котра будучи солідно ведена, дає певну запоруку найкрасшого розвитку.

— **Кровава толока.** В суботу дня 19 с. м. відбувала ся в Підгірцях коло Золочева велика забава з нагоди толоки, якими закінчили ся жнива у зажиточного тамошного побережника. Коли около 12 год. в ночи розбавлені женці збирали ся вже виходити, роздав ся вистріл, котрою жертвою стало ся житє 14-літної дівчини Каролини Лупківної. Наочні сьвідки кажуть, що стало ся то наслідком неосторожности обходженя ся з оружием. Молодий паробчак Сливиньский вхопив з поліциї рушницю побережника а хотячи звеличати толоку вистрілом на „віват", стрілив так неосторожно, що поцілив стоячу найблизше дівчину, котра серед страшних мук закінчила житє в дорозі до шпиталю в Золочеві.

Телеґрами.

Будапешт 29 серпня. Батеріольоґічні розсліди ствердили азийску холеру у двох робітників, з котрих один помер а другий ще жиє.

Арад 29 серпня. На їдучого поспішним поїздом торговельника коний Стефана Гудеча напали якісь 4 розбишаки, захльороформували его і забрали ему 24.000 корон. Гудеч пробудившись дав знати жандармериї, котра одного з розбишаків, якогось мошонника Шайбера зловила.

Білград 29 серпня. З компетентної сторони заявляють, що розпущена сербскими часописями чутка мов би то о близькім уступленю короля Петра єсть зовсім безосновна і пущена в сьвіт в злобнім намірі.

Константинополь 29 серпня. В кругах палатових зачувати, що цісар Вільгельм надав султанови ордер Чорного Орла.

Берно моравске 29 серпня. Сеї ночи на стациї Адамсталь наїхав поїзд особовий з Праги з боку на поїзд тягаровий. На стациї тій перерабляють шлях. 4 ваґони поїзду тягарового і льокомотива поїзду особового ушкоджені, але з людий нікому не стало ся нічого. По тій пригоді аспірант зелізничий Йосиф Гиль, котрий робив тоді службу, відобрав собі житє.

Пятигорск 29 серпня. В успеньскім монастири вчера підчас богослуженя крикнув хтось, що стеля валить ся. В церкві зробив ся такий переполох, що люди пхаючись до дверий, задушили 7 жінок а 20 осіб потратували і покалїчили.

Надіслане

Подорож довкола землї.

Весела товариска гра для науки і забави. Накладом Руского Товариства Педаґоґічного. Львів, 1910. — Ціла гра гарно обдумана. Она незвичайно цікава, займаюча, а до того дуже навчаюча. Складає ся з трех частий: 1) землї, на якій означені головні місця, до котрих мають загостити подорожні, 2) гранки, призначеної до киданя і 3) чотирох подорожних: піхотинця, наколесника, самоїздника і козака. Подорожні виїздять рівночасно зі Львова, з площі сьв. Юра і по довгих пригодах в подорожи довкола землї, вертають назад до Львова перед Бурсу Р. Т. П. на ул. Потоцкого. Гро незвичайно складна і вправляє знаменито думанє і память. Надає ся дуже до забави дітий, а навіть старших. При тім звертає увагу на розбудженє патриотичних чувств грача. Девіза гри така: „Їдьте, любчики в сьвіт, навчайтесь в чужих людий розуму і вертайте чим скорше домів, просьвічати рідну любу Україну.

„Щоб і ми, як другі в сьвіті,
Засияли у просьвіті,
Шляхом поступу ішли,
А навчившись між чужими,
Працювали над своїми,
Кращу долю віднайшли".

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненям чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, 2·20, 3·05*) 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·35.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2^{22}**, 5^{50}, 7^{30}, **9**, 10^{15}, **1^{30}**, **2**, 5·48, 7^{15}†) **8·25**, 9^{50}.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10^{10}†), 10^{30}.
†) з Красного.

З Черновець: **12^{05}**, 5^{45}†), 8·05, 10·25*), 2^{05}, 5·52, **6^{26}**, 9^{34}
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·06.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·13 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).